

Πνευματικά Σημειώματα

Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης

Πνευματικά Σημειώματα:

Εβδομαδιαία ηλεκτρονική έκδοση
Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων
Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος

Ἔτος 1ο / Τεύχος: 44
Πέμπτη 21η Νοεμβρίου 2024

Ἀσωμάτων Δυνάμεων Σύναξις
(8η Νοεμβρίου π. ἡμ.)

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Κυριακὴ Ἡ' Λουκᾶ

Λουκᾶ, κεφ. ι' 25-37

Καὶ ἰδοὺ νομικός τις ἀνέστη ἐκπειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεὸν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν· εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει καὶ ζήση. Ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον; ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχῶ, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρείτης δὲ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς

πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὐριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστάς; ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποιεὶ ὁμοίως.

Μετάφραση

Κάποιος νομοδιδάσκαλος παρουσιάστηκε στὸν Ἰησοῦ, καὶ γιὰ νὰ τὸν φέρει σὲ δύσκολη θέση τοῦ εἶπε: «Διδάσκαλε, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ κερδίσω τὴν αἰώνια ζωή;» Ὁ Ἰησοῦς τὸν ρώτησε: «Ὁ νόμος τί γράφει;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Νὰ ἀγαπᾶς τὸν Κύριο τὸ Θεό σου μ' ὅλη τὴν καρδιά σου καὶ μ' ὅλη τὴν ψυχὴ σου, μ' ὅλη τὴ δύναμή σου καὶ μ' ὅλο τὸ νοῦ σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτό σου». «Πολύ σωστά ἀπάντησες», τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς· «αὐτὸ κάνε καὶ θὰ ζήσεις». Ἐκεῖνος ὅμως, θέλοντας νὰ δικαιολογήσει τὸν ἑαυτό του, εἶπε στὸν Ἰησοῦ: «Καὶ ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου;» Πῆρε τότε ἀφορμὴ ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε: «Κάποιος ἄνθρωπος, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὴν Ἱεριχώ, ἔπεσε πάνω σὲ ληστές. Αὐτοὶ τὸν ξεγύμνωσαν, τὸν τραυμάτισαν καὶ ἔφυγαν παρατῶντας τὸν μισοπεθαμένο. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δρόμο ἔτυχε νὰ κατεβαίνει καὶ κάποιος ἱερέας, ὁ ὁποῖος τὸν εἶδε, ἀλλὰ τὸν προσπέρασε χωρὶς νὰ τοῦ δώσει σημασία. Τὸ ἴδιο καὶ κάποιος λευίτης, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος· παρ' ὅλο ποὺ τὸν εἶδε κι αὐτός, τὸν προσπέρασε χωρὶς νὰ τοῦ δώσει σημασία. Κάποιος ὅμως Σαμαρείτης ποὺ ταξίδευε, ἦρθε πρὸς τὸ μέρος του, τὸν εἶδε καὶ τὸν σπλαχνίστηκε. Πῆγε κοντὰ του, ἄλειψε τὶς πληγές του μὲ λάδι καὶ κρασί καὶ τὶς ἔδεσε καλά. Μάλιστα τὸν ἀνέβασε στὸ δικὸ του τὸ ζῶο, τὸν ὁδήγησε στὸ πανδοχεῖο καὶ φρόντισε γι' αὐτόν. Τὴν ἄλλη μέρα φεύγοντας ἔβγαλε κι ἔδωσε στὸν πανδοχεῖα δύο δηνάρια καὶ τοῦ εἶπε: φρόντισέ τον, κι ὅ,τι

παραπάνω ξοδέψεις, ἐγὼ ὅταν ξαναπεράσω θὰ σὲ πληρώσω. Ποιὸς λοιπὸν ἀπ’ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς κατὰ τὴ γνώμη σου ἀποδείχτηκε πλησίον ἐκείνου ποὺ ἔπεσε στοὺς ληστές;» Ὁ νομοδιδάσκαλος ἀπάντησε: «Ἐκεῖνος ποὺ τὸν σπλαχνίστηκε». Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Πήγαινε, καὶ νὰ κάνεις κι ἐσύ τὸ ἴδιο».

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

Β' Πρὸς Κορινθίους Παύλου Ἐπιστολὴ Δ' 6-15 (Ἁγίων)

Ὅτι ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμπαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἢ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Ἄει γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Μετάφραση

Γιατὶ ὁ Θεὸς ποὺ εἶπε μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι νὰ λάμπει φῶς, αὐτός ἔλαμψε μέσα στὶς καρδιές μας καὶ μᾶς φώτισε νὰ

γνωρίσουμε τὴ δόξα τοῦ στοῦ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλά ἐμεῖς ποὺ ἔχουμε αὐτὸν τὸ θησαυρὸ εἴμαστε σὰν τὰ πῆλινα δοχεῖα· ἔτσι γίνεται φανερό πὼς ἡ ὑπερβολικὴ ἀξία τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεὸ κι ὄχι ἀπὸ μᾶς. Ἄν καὶ μᾶς πιέζουν ἀπὸ παντοῦ, δὲ μᾶς καταβάλλουν. Βρισκόμαστε σὲ ἀδιέξοδο, ἀλλὰ δὲν ἀπελπιζόμαστε. Μᾶς καταδιώκουν, ὁ Θεὸς ὁμως δὲ μᾶς ἐγκαταλείπει. Μᾶς ρίχνουν κάτω, μὰ δὲ χάνουμε τὸν ἀγώνα. Συνεχῶς ὑποφέρουμε σωματικὰ μετέχοντας ἔτσι στοῦ θάνατο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, γιὰ νὰ φανερωθεῖ στοῦ πρόσωπό μας ἡ ζωὴ τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ. Δηλαδή εἴμαστε ζωντανοί, ἀλλὰ ἐκθέτουμε συνεχῶς τὸν ἑαυτὸ μας στοῦ θάνατο γιὰ χάρι τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε νὰ φανερωθεῖ στοῦ θνητό μας σῶμα ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ. Ἔτσι, ἐμᾶς μᾶς ἀπειλεῖ συνεχῶς ὁ θάνατος, ἐνῶ ἐσεῖς κερδίζετε τὴ ζωὴ. Ἔχουμε, λοιπόν, τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη στοῦ Θεό, ποὺ ἀναφέρει ἡ Γραφή: Ἐμπιστεύτηκα τὸν ἑαυτὸ μου στοῦ Θεό, γι' αὐτὸ καὶ μίλησα. Κι ἐμεῖς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στοῦ Θεό, γι' αὐτὸ καὶ κηρύττουμε. Ξέρουμε ὅτι ὁ Θεός, ποὺ ἀνέστησε τὸν Κύριο Ἰησοῦ, θὰ ἀναστήσει καὶ ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ θὰ μᾶς παρουσιάσει μπροστὰ τοῦ μαζι σας. Ὅλα, λοιπόν, γίνονται γιὰ σᾶς. Ἔτσι, ὅσο πιὸ πολλοὶ δεχτοῦν τὴ χάρι, τόσο πιὸ μεγάλη θὰ εἶναι ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ δοξολογία πρὸς τὸ Θεό.

Σχολιασμός Εὐαγγελίου

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ 1' κεφάλαιο τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου καὶ σὲ αὐτὴν περιγράφεται μία ἀπὸ τὶς γνωστότερες παραβολὲς τοῦ Κυρίου μας, αὐτὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.

Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη εἶναι μία ἀπὸ τὶς ὠραιότερες καὶ βαθύτερες παραβολὲς ποὺ εἶπε ὁ Κύριος κατὰ τὴ διδασκαλία του. Οἱ συμβολισμοὶ ποὺ ὑπάρχουν σὲ αὐτὴ μᾶς περιγράφουν, μὲ τρόπο ἀλληγορικό, τὸ σωτήριο, γιὰ τὸν

ἄνθρωπο, ἔργο τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς πτώσης του μέχρι καὶ τὴ Δευτέρα Παρουσία. Μᾶς παρουσιάζει ἀκόμα, μὲ αὐτὸ τὸ ἀπλὸ παράδειγμα, τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μιὰ ἀγάπη διαφορετικὴ ἀπὸ αὐτὴ πού ὁ ἄνθρωπος καὶ εἰδικότερα οἱ Ἰουδαῖοι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἔχουν συνηθίσει.

Ἀπὸ τὴν ἀγάπη ἄλλωστε ξεκινάει καὶ ἡ συζήτηση τοῦ Κυρίου μὲ τὸν νομικὸ πού τὸν πλησιάζει. Ὁ νομικός, θέλοντας νὰ παγιδεύσει τὸν Ἰησοῦ, τὸν ρωτᾷ πῶς θὰ κερδίσει τὴν αἰώνιο ζωὴ. Ὁ Κύριος δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλὰ κάνει ὁ ἴδιος τὴν ἐρώτηση. «Τί γράφει στὸν νόμο. Πῶς τὸ καταλαβαίνεις;». Ὁ νομικός ἀναφέρει τὴν ἀγάπη στὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀγάπη στὸν πλησίον. Δύο ἐντολὲς σὲ μία. Μὲ τὴν ἀτελῆ ἀγάπη του ὅμως γιὰ τὸν πλησίον δὲν μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει τέλεια καὶ τὸν Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ρωτᾷ ποιός εἶναι ὁ πλησίον. Ἔτσι, ὁ Κύριος τοῦ λέει τὴν παραβολή.

Ἡ παραβολὴ ξεκινάει μὲ τὸν ταξιδιώτη, ὁ ὁποῖος φεύγει ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ πηγαίνει στὴν Ἱεριχώ. Ἡ Ἱερουσαλήμ συμβολίζει τὸν Παράδεισο, τὴν πόλη τοῦ οὐρανοῦ πού ὁ ἄνθρωπος ἐγκατέλειψε, σὰν ἀποτέλεσμα τῆς πτώσης του. Ἡ Ἱεριχὼ εἶναι ἡ γῆ, τὸ μέρος στὸ ὁποῖο θὰ καταλήγαμε παγιδευμένοι, ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἐπενέβαινε γιὰ νὰ μᾶς σώσει. Ὁ δρόμος εἶναι ἡ ἐπίγεια ζωὴ, αὐτὴ στὴν ὁποία ἀναγκάστηκε ὁ Ἄδὰμ καὶ μαζὶ καὶ ὄλο τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Σὲ αὐτὸν τὸ δρόμο, λοιπόν, μᾶς βρῆκαν οἱ ληστές, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τὸν διάβολο καὶ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα πού τὸν ἀκολουθοῦν. Αὐτὸς ὁ μισάνθρωπος εἶναι πού μᾶς χτυπάει καὶ μᾶς καταδιώκει συνεχῶς καὶ ἀφήνει τὴν ψυχὴ μας ἀνήμπορη, μισοπεθαμένη ἀπὸ τὶς πληγὲς τῶν ἁμαρτιῶν μας. Μισοπεθαμένος μένει ὁ ἄνθρωπος, ὄχι γιατί τὸν λυπήθηκε ὁ διάβολος. Ἄν ἦταν στὸ χέρι του, θὰ εἶχε καταστρέψει τὸ ἀνθρώπινο γένος. Τὸν ἄφησε ἔτσι, γιατί δὲν τὸ ἐπέτρεψε ὁ Θεός, ὁ Οὐράνιος Πατέρας μας πού, ἀκόμα κι ἂν τὸν προδώσαμε, κι ἂν συνεχίζουμε νὰ τὸν προδίδουμε, δὲν σταματᾷ νὰ νοιάζεται καὶ νὰ μᾶς προστατεύει.

Μπροστὰ ἀπὸ τὸν τραυματισμένο ἄνθρωπο πέρασαν ἕνας ἱερέας καὶ ἕνας Λευίτης, ὅπως λέει ἡ παραβολή. Αὐτοὶ εἶναι ὁ Μωυσῆς καὶ οἱ προφῆτες. Εἶδαν τὸ ἀνθρώπινο γένος πνιγμένο στὴν ἁμαρτία ἀλλὰ δὲν τὸ ἔσωσαν. Ἀκόμα καὶ αὐτοὶ πού

συνομιλοῦσαν μετὸν ἴδιον τὸν Θεόν, ἦταν κι αὐτοὶ δέσμοι τῆς ἁμαρτίας. Δὲν θὰ μπορούσαν λοιπὸν νὰ σώσουν τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται τελικὰ ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν, ὁ ὁποῖος στὴν παραβολὴ παρουσιάζεται ὡς Σαμαρεῖτης. Γιατί Σαμαρεῖτης; Γιὰ νὰ μᾶς διδάξει ταυτόχρονα καὶ τὸν τρόπο πὸ ἀγαπάει ὁ Θεός.

Οἱ Σαμαρεῖτες ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐχθροὶ τῶν Ἰουδαίων. Ἦταν τόσο τὸ μῖσος μεταξύ τους, πὸ δὲν ὑπῆρχε περίπτωση νὰ θεωρήσει κάποιος ἕναν Σαμαρεῖτη ὡς πλησίον. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν σκέφτεται ὅπως ἐμεῖς καὶ δὲν ἀγαπάει ὅπως ἐμεῖς. Αὐτὸς πὸ μᾶς ζήτησε νὰ ἀγαπᾶμε τοὺς ἐχθροὺς μας, εἶναι ὁ πρῶτος πὸ ἀγάπησε ὅλα τὰ πλάσματά του.

Ὁ Κύριος λοιπὸν εἶναι αὐτὸς πὸ σώζει τὸν πληγωμένο ἄνθρωπο. Μετὰ τὰ ἴδια του τὰ χέρια δένει τὶς πληγές. Δὲν ἔστειλε κάποιον ἄλλον νὰ μᾶς λυτρώσει. Ὁ ἴδιος μετὰ τὰ θαύματά του γιάτρεψε τοὺς ἀρρώστους, ἔδωσε φῶς στοὺς τυφλοὺς, καθάρισε τοὺς λεπρούς, ἀνέστησε τοὺς νεκρούς. Ὁ ἴδιος εἶναι πὸ συγχώρησε τὶς πληγωμένες ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ψυχές μας καὶ τελικὰ, μετὰ τὴ σταυρικὴ του θυσία, μᾶς ἄνοιξε τὸν δρόμο γιὰ τὸν Παράδεισο.

Ἀφοῦ ὁ Σαμαρεῖτης περιποιήθηκε τὸν πληγωμένο ἄνθρωπο, τὸν πῆγε στὸ πανδοχεῖο, ὅπου καὶ τὸν ἔβαλε νὰ ἀναπαυτεῖ. Τὸ πανδοχεῖο δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὸ καταφύγιο κάθε ἁματωλοῦ. Ὁ πανδοχέας συμβολίζει πρῶτα τοὺς Ἀποστόλους, στοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἐμπιστεύτηκε τὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο Του. Μετὰ τὴ σειρά τους αὐτοὶ ἐμπιστεύτηκαν τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἱερεῖς νὰ συνεχίσουν τὴν ἀποστολή, μέχρι ὁ Κύριός μας νὰ ἐπιστρέψει μετὰ ὅλη του τὴ δόξα κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία.

Τὰ δύο δηνάρια, τὰ ὁποῖα δίνει ὁ Σαμαρεῖτης στὸν πανδοχέα, θὰ μπορούσε νὰ εἶναι εἴτε οἱ Παλαιὰ καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη εἴτε τὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο μᾶς μεταδίδεται μέσῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὅπως καὶ νὰ ἔχει, εἶναι τὰ ἐφόδια τὰ ὁποῖα μᾶς ἔδωσε ὁ Κύριος, γιὰ νὰ μᾶς κρατήσουν κοντὰ Του, μέχρι νὰ ἔρθει ἡ εὐλογημένη μέρα τῆς ἐπιστροφῆς Του.

Μόλις ο Κύριος τελείωσε την παραβολή γύρισε και πάλι στον νομικό και τον ρώτησε ποιός είναι ο πλησίον. Προφανώς και δεν μπορούσε να απαντήσει κάτι άλλο από τον Σαμαρείτη. Μέχρι τότε ο άνθρωπος αυτός πίστευε ότι ο πλησίον του ήταν ο συνάνθρωπό του.

Αν ήταν μάλιστα και υπερήφανος όπως οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, θα θεωρούσε πλησίον μόνο όσους αυτός θεωρούσε δίκαιους. Ο Χριστός όμως του δείχνει έναν άλλο τρόπο σκέψης, τον τρόπο που σκέφτεται ο Θεός. Το κριτήριο για να είναι κάποιος πλησίον δεν είναι η συγγένεια ή η καταγωγή αλλά η αγάπη.

Αυτή η αγάπη για την οποία ο νομικός μίλησε στην αρχή του Ευαγγελίου, η αγάπη προς τον Θεό και η αγάπη προς τον πλησίον, είναι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Δεν είναι δυνατόν να έχουμε τη μία και όχι την άλλη. Δεν είναι δυνατόν να αγαπάμε τον Πλάστη και όχι το πλάσμα. Δεν είναι δυνατόν να νοιαζόμαστε για τον άνθρωπο και να αδιαφορούμε για τον Θεό.

Μέσα από την παραβολή, ο Κύριος μας δείχνει ότι κάθε άνθρωπος μπορεί να είναι πλησίον μας και ως Χριστιανοί έχουμε την υποχρέωση να τους θεωρούμε και όλους πλησίον.

Όπως και αυτός δεν αρνείται κανέναν αμαρτωλό, έτσι κι εμείς δεν έχουμε το δικαίωμα να απορρίπτουμε τους ανθρώπους. Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν, σιγά-σιγά να νοιαζόμαστε για τους αδελφούς μας, ακόμα κι αν αυτοί δεν θα το έκαναν για εμάς.

Έτσι, αγαπώντας τον πλησίον μας, θα μπορέσουμε να αγαπήσουμε με όλη μας την καρδιά και τον Θεό. Κι αν τον αγαπήσουμε τότε μπορεί να ελπίζουμε ότι θα μας πάρει μαζί του στην αιώνια βασιλεία του. Αμήν.

π.΄Ονούφριος Ἀβραμίδης

Παράινέσεις Αγίων Ἱεροσύνη

«Καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον, εἶτα καθάραι...»

«Πρέπει νά καθαρίσουμε πρῶτα τόν ἑαυτό μας, ἔπειτα νά καθαρίσουμε τούς ἄλλους. Νά ἀποκτήσουμε σοφία καί ἔπειτα νά κάνουμε καί τούς ἄλλους σοφούς. Νά γίνουμε φῶς, γιά νά φωτίσουμε. Νά πλησιάσουμε τόν Θεό οἱ ἴδιοι, γιά νά φέρουμε κοντά καί τούς ἄλλους. Νά ἀγιασθοῦμε, γιά νά ἀγιάσουμε... Καί πότε θά γίνουν αὐτά... Προτιμότερο εἶναι τό γῆρας πού συνοδεύεται ἀπό φρόνησι, ἀπό τήν ἀδιαπαιδαγώγητη νεότητα. Καί προτιμότερη εἶναι ἡ λογική ἀργοπορία ἀπό τήν ἀπερίσκεπτη βιασύνη. Καί ἡ ὀλιγοχρόνια βασιλεία ἀπό τήν πολυχρόνια τυραννία...καί τό λίγο φῶς ἀπό τό πολύ σκοτάδι».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος Β', Ἀπολογητικός τῆς εἰς τόν Πόντον φυγῆς..., ΕΠΕ 1,164).

Ἡ κατάκρισις μεταξύ τῶν ἱερέων

«Παρατηροῦμε ὁ ἕνας τίς ἀμαρτίες τοῦ ἄλλου, ὄχι γιά νά κλαύσουμε γι'αὐτούς, ἀλλά γιά νά τούς κατηγορήσουμε. Οὔτε γιά νά θεραπεύσουμε, ἀλλά γιά νά μεγαλώσουμε ἀκόμη περισσότερο τήν πληγή καί γιά νά ἔχουμε ὡς δικαιολογία γιά τίς δικές μας κακίες τά τραύματα τοῦ πλησίον. Τούς κακοῦς καί τούς καλοῦς πάλι δέν τούς χαρακτηρίζει ἡ συμπεριφορά, ἀλλά ἡ διαφορά γνώμης καί ἡ φιλία. Καί ἐκεῖνα πού ἐπαινοῦμε σήμερα, αὔριον τά καταδικάζουμε».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος Β', Ἀπολογητικός τῆς εἰς τόν Πόντον φυγῆς..., ΕΠΕ 1,174).

Ὁ φόβος

«Φοβοῦμαι μήπως ἐμεῖς πού ἔχουμε τήν ἐξουσία στά πράγματα αὐτά, στό ἱερό βῆμα λέω καί στήν Ἁγία Τράπεζα, διότι ἐμεῖς εἴμαστε ἀπό ἐκείνους πού πλησιάζουν τόν Θεό, φοβοῦμαι

μήπως κακῶς προσεγγίζουμε καί, ὅπως τό καλάμι, δέν μπορούμε νά ἀντέξουμε τήν δύναμι τῆς φωτιᾶς».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος ΚΣΤ', Εἰς ἑαυτόν, λαόν και ποιμένας, ΕΠΕ 2, 154).

Ἡ εὐτυχία

«Εὐτυχῆς ὅποιος ἐξουσιάζει τό λαό καί μέ καθαρές καί μεγάλες θυσίες τό Χριστό φέρνει στούς ἐπίγειους. Εὐτυχῆς ὅποιος ἀποτελώντας γέννημα τῆς οὐράνιας ποιμνης, ὁδηγεῖ στίς νομές τοῦ Χριστοῦ πρόβατο τέλειο».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἔπη θεολογικά, Ποίημα ΙΖ' Διαφόρων βίων μακαρισμοί ΕΠΕ 9, 262).

Παραστάτης τῆς μυστικῆς τράπεζας

«Ἐγώ εἶμαι ὁ παραστάτης τῆς μυστικῆς τράπεζας. Ἐγώ ἐξαγνίζω τόν λαό πού σοῦ προσφέρω μέ τά ἀναίμακτα καί τέλεια δόγματα. Ὡ λαμπρότητα πού ἀναβλύζει καί πηγὴ τοῦ φωτός ὅπως γνωρίζω ὁ ἴδιος, ἔχοντας ἀνάγκη ἀπό καθαρμό, εἶναι φοβερό νά καθαρίζης πληγές ἀπό βόρβορο. Προσέχετε καί τρέμετε ποιμένες τῶν λαῶν».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἔπη εἰς ἑαυτόν. Ποίημα ΚΓ', Εἰς τὴν ἀναχώρησιν. ΕΠΕ 10,264).

Ἀπαραίτητη ἡ καθαρότητα τοῦ ἱερέως

«Μιά πληγὴ δέ θ' ἀναβλύση ρεῦμα γλυκό καί πικρό, γιὰ τό πορφυρό φόρεμα εἶναι ἀταίριαστη ἢ βρωμιά, καί φωτιὰ παράξενη στούς παλιούς ἔκαψε τοῦ ἱερέα τά παιδιά, πού ἀκάθαρτα ὄντας πῆραν μέρος στή θυσία. Καί κάποτε, ἄκουσα, ὅτι ἡ ἱερὴ κιβωτός τοῦ μεγάλου Θεοῦ, σκότωσε αὐτόν πού τὴν ἄγγιξε ἐνῶ ἔγερνε νά πέση. Γι' αὐτὰ φοβερά τρέμω καί φοβοῦμαι μήν πάθω κάτι, ἂν ἀγγίζω τὴν καθαρὴ Τριάδα, ἀκάθαρος ὄντας».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἔπη εἰς ἑαυτόν. Ποίημα ΛΔ', Εἰς τὴν ἐν ταῖς νηστείαις σιωπὴν. ΕΠΕ 10,298).

Συναξάρι

Ἡ Σύναξις τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων

8 Νοεμβρίου

Οἱ Ἄγγελοι, σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνοῦ εἶναι φύσεις νοερές, ἀεικίνητες, ἀτεξούσιες, ἀσώματες καὶ εἶναι κατὰ χάριν ἀθάνατες.

Ἔργο τους εἶναι νὰ δοξολογοῦν τὸν Θεό, νὰ διακονοῦν τὰ μυστήρια τῆς Θείας Οἰκονομίας καὶ νὰ εἶναι φύλακες τῶν ἀνθρώπων, συμβάλλοντας στὴ σωτηρία τους.

Ὑπάρχουν τὰ ἐξῆς ἑννέα ἀγγελικὰ τάγματα: Σεραφεῖμ – Χερουβεῖμ – Θρόνοι – Κυριότητες – Δυνάμεις – Ἐξουσίες – Ἀρχές – Ἀρχάγγελοι – Ἄγγελοι.

Στὴν Παλαιὰ καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη ὑπάρχουν πολλὲς ἐμφανίσεις Ἀγγέλων. Οἱ πιὸ γνωστοὶ Ἄγγελοι εἶναι οἱ Ἀρχάγγελοι: Μιχαὴλ «τίς ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν», Γαβριὴλ «ὁ Θεὸς εἶναι ἡ Δύναμή μου», Ῥαφαὴλ «ὁ Θεὸς θεραπεύει» καὶ Οὐριήλ «τὸ Φῶς ἢ τὸ Πῦρ τοῦ Θεοῦ», μὲ ἐπικεφαλαιὸς τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων τοὺς ἀρχαγγέλους Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ.

Ὁ Μιχαὴλ εἶναι ὁ Ἄγγελος ποὺ βλέπει τὴν πτώση τοῦ Ἐωσφόρου καὶ τοῦ τάγματός του, ἡ ὁποία προκαλεῖται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία του νὰ θέσει τὸν θρόνο του πάνω στὶς νεφέλες τοῦ οὐρανοῦ καὶ νὰ γίνῃ ὅμοιος μὲ τὸν Θεό. Ὁ Μιχαὴλ μαζεύει καὶ ἐνώνει ὅλους τοὺς Ἀγγέλους φωνάζοντας τὸ «Πρόσχωμεν», δηλαδή νὰ προσέξουν γιὰ νὰ μὴν πάθουν αὐτὸ ποὺ συνέβη στοὺς ἐκπεσόντες Ἀγγέλους λόγω τῆς ὑπερηφάνειάς τους.

Τὸν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ τὸν συναντᾶμε κυρίως στὰ γεγονότα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διακηρύσσει ἐπίσημα τὴν τιμητικὴ προσκύνηση τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων μὲ τὴν Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο.

Στὸν ἑβδομαδιαῖο λειτουργικὸ κύκλο ἡ Δευτέρα εἶναι ἀφιερωμένη στὶς Ἀγγελικὲς Δυνάμεις, ἐνῶ στὸν ἐτήσιο λειτουργικὸ κύκλο ὑπάρχουν ἕξι ἑορτές, μὲ κυρίαρχη αὐτὴ τῆς 8ης Νοεμβρίου, στὴν ὁποία ἐορτάζεται ἡ Σύναξις τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ, ὡς ἀντίστασις κατὰ τῆς ἀποστασίας τοῦ Ἑωσφόρου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ΄.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγοι, δυσωποῦμεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς ὑμῶν δεήσεσι, τειχίσητε ἡμᾶς, σκέπη τῶν περύγων, τῆς αὐλοῦ ὑμῶν δόξης, φρουροῦντες ἡμᾶς προσπίπτοντας, ἐκτενῶς καὶ βοῶντας· Ἐκ τῶν κινδύνων λυτρώσασθε ἡμᾶς, ὡς Ταξιάρχαι τῶν ἄνω Δυνάμεων.

Εάν θέλετε να λαμβάνετε δωρεάν στο e-mail σας το ηλεκτρονικό περιοδικό «Πνευματικά Σημειώματα» μπορείτε να στείλετε στην διεύθυνση imthesgrafeio@gmail.com τα στοιχεία σας.

Όνομα, Επώνυμο, Τηλέφωνο με θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικά Σημειώματα»

Γραφείο Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
της Εκκλησίας των Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Υπεύθυνος Ἔκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

